

NAGY GÁBOR és NÁDAS ALEXANDRA KIÁLLÍTÁSA

Munkácsy-díjas festőművész

Barcsay-díjas grafikusművész

MEGJELÖLT
HELYEK

Nádas Alexandra Barcsay-díjas festőművész és
Nagy Gábor Munkácsy-díjas festőművész
kiállítása
Budapest, San Marco Galéria
2016.

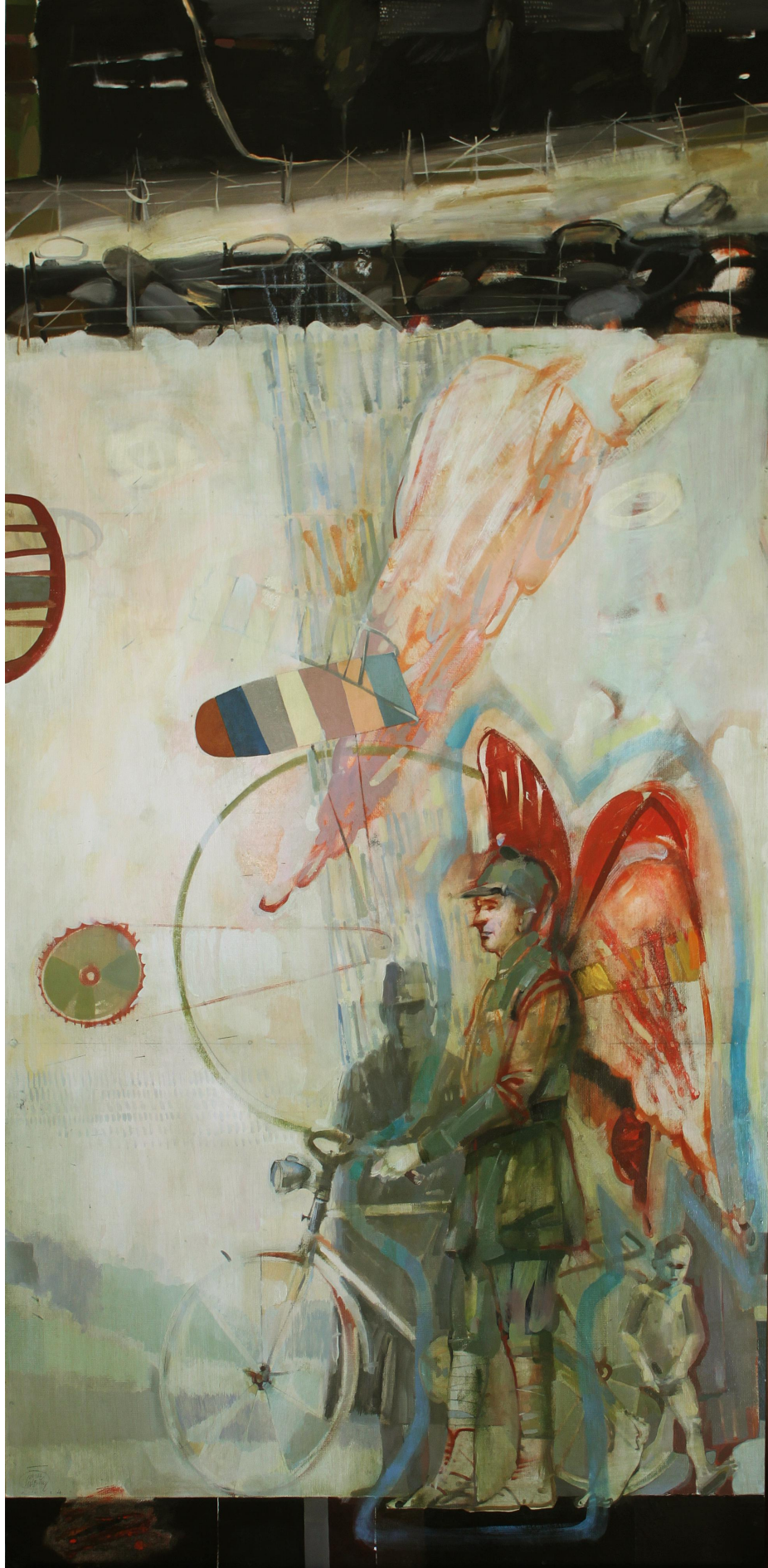
Szöveg: Galambos Ádám
Kép: Nádas Alexandra, Nagy Gábor

MEGJELÖLT
HELYEK

Galambos Ádám: Megjelölt helyek

Ha bezárjuk az ajtót, ne csodálkozzunk azon, ha nem látunk rá a tájra. Könnyen úgy járhatunk, mint az evangéliumi példázatban az az ember, aki az ágy alá helyezte a mécsest, s bár azt hitte vagy hihette, hogy ezáltal megvilágítja környezetét, mégis, félelme erősebb volt önmagánál, így valójában értelmetlenné tette a fényt.

Nagy Gábor és Nádas Alexandra Megjelölt helyek című kiállításán éppen a fenti, feszültséget sem nélkülöző gondolatiságnak a vizuális megjelenítésével találkozhatunk. Olyan művekkel, melyben a művészek nemcsak elültetik a lehetőségek, a múlt, a jelen és az érzelmek világát, hanem a festészet kifinomult módján – melyet a klasszikus festészetet alkalmazva mindkét alkotó következetesen képvisel – egy, az értékek mentén kiálló filozófiát fogalmaznak meg.

harmenke

2.15.

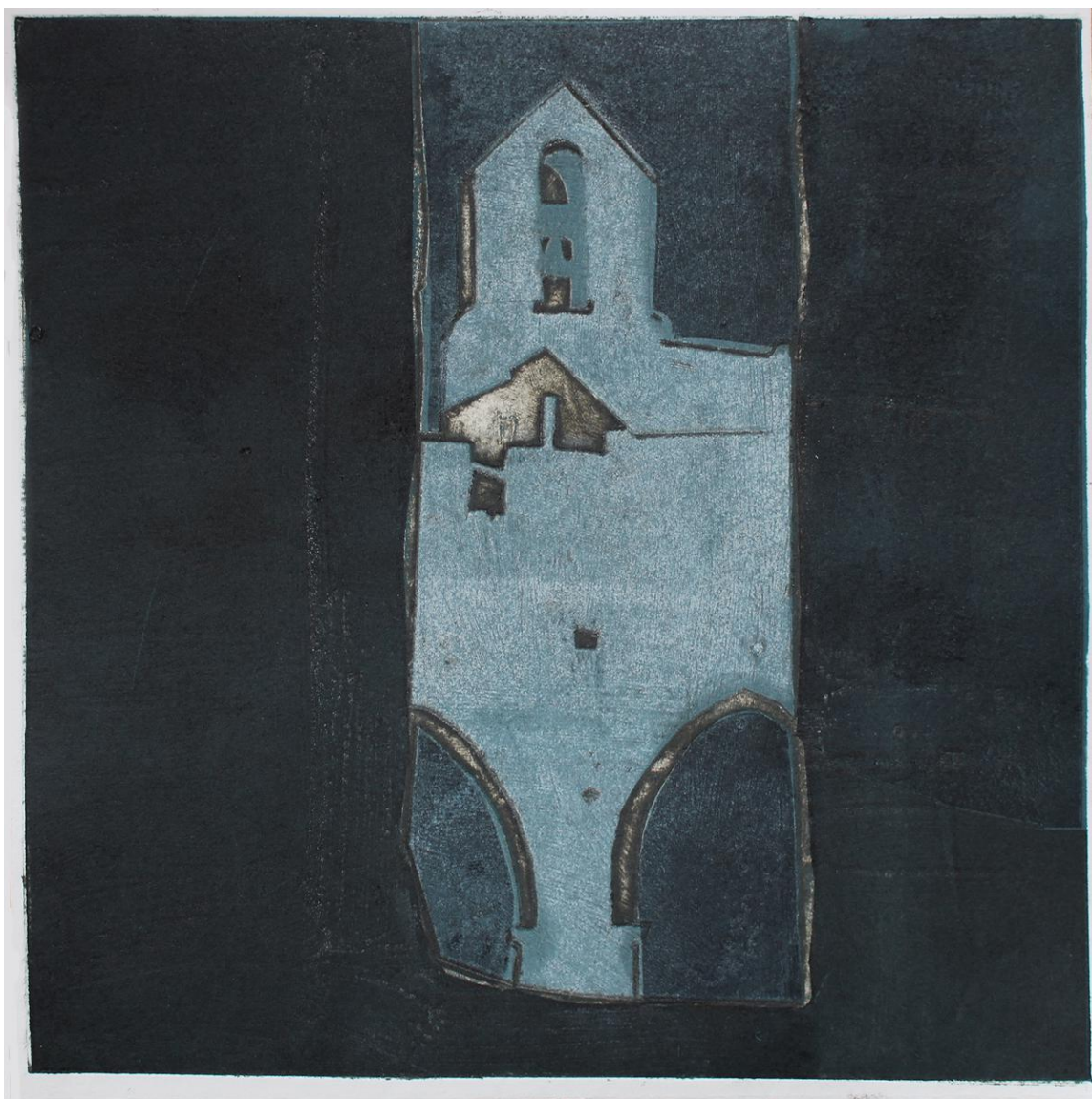
Collagepapier

1.11

Nilsen Alexandra, 2015.

Történetek, tájak, korok, országok,
találkozások, tiszai emlékek,
közelmúltunk öröksége, Provence,
természethez közeli élmények, mára
eltűnő házak, megszűnő vagy átalakuló
kapcsolatok – talán így is
jellemezhetnénk a Megjelölt helyek
című kiállítás alkotásait. Mert bár sok
esetben megállapíthatnánk, hogy a
hiány képei kerülnek ma elénk, mégis,
az alkotók túlmennek a pszéudó-
érzésen, és annak helyébe – talán
éppen a hiány, vagy távolság miatt – a
földhöz, az éghez, az emberhez és a
természethez kötődő kapcsolatot
helyezik. Mint egy téren, időn és helyen
átívelő képi megfogalmazás tanúi
vagyunk, amely a valós történetre, a
mögöttes énré, a lelkünkben lévő
érzésekre támaszkodik és nyitja meg
azt, amit Pilinszky János leplezetlen
valóságnak nevez.

Nádas Alexandra tizenhat éve végzett a Magyar Képzőművészeti Egyetem Képgrafika Tanszékén. 2011 és 2015 között a Miszla Art Nemzetközi Művésztelepnek nemcsak tagja, hanem egyben szervezője is. Tanító, művészetformáló tevékenysége mellett több mint 400 csoportos kiállításon is részt vett, önálló kiállításai nemcsak rangos hazai, hanem számos külföldi kiállítótérben is megtekinthetők voltak. Munkásságát számos elismerés kíséri, így többek között díjakat nyert a Vásárhelyi Őszi Tárlaton és MAOE-elismerésben is részesült.

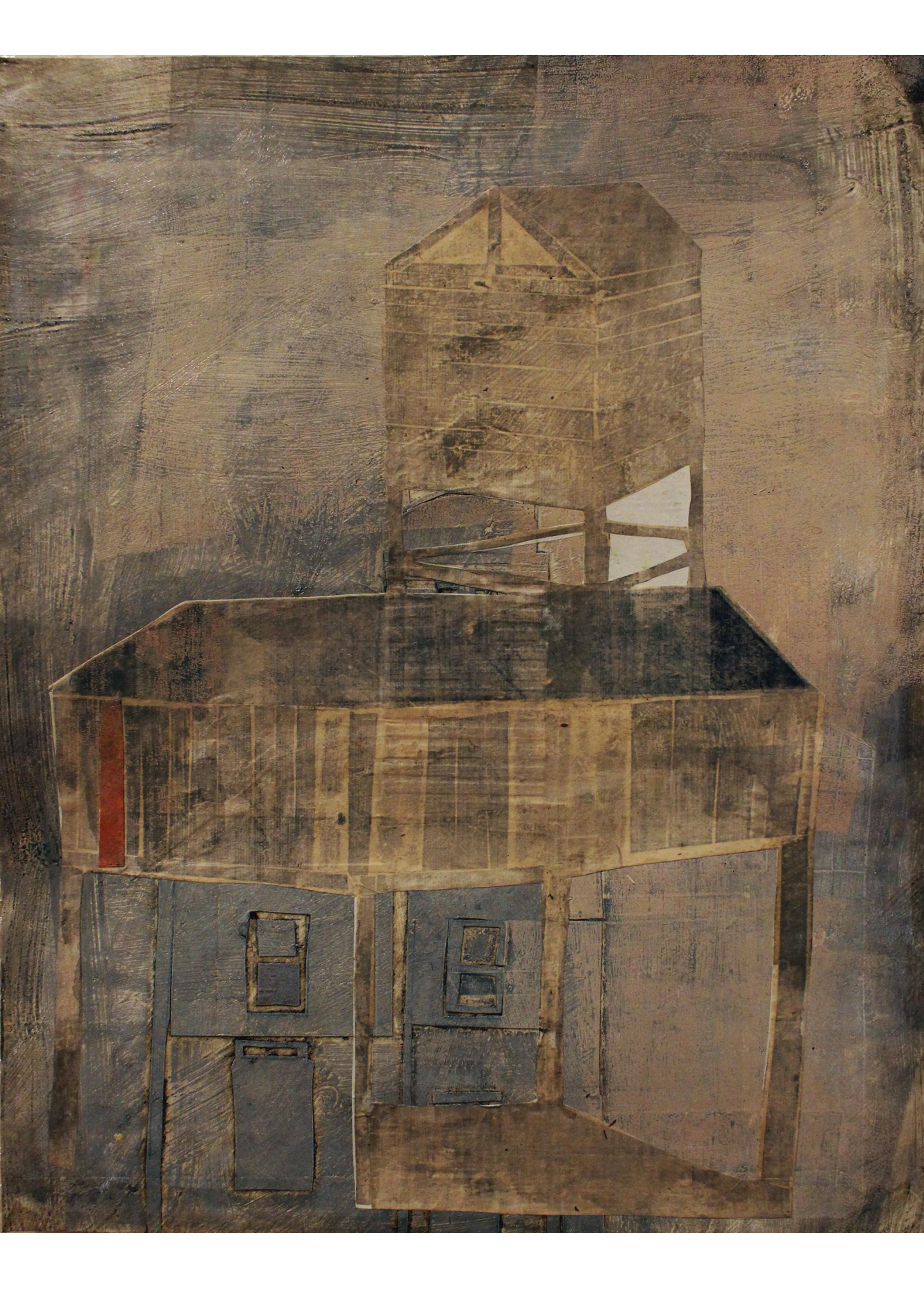

Nagy Gábor 1973-ban végzett a Magyar Képzőművészeti Főiskolán. Az életmű létrehozása mellett 1974-től 2011-ig tanított a Magyar Képzőművészeti Egyetemen, ahol 1986-tól önálló festő osztálya volt, 1986-ben egyetemi docensi kinevezést szerzett, 2000-ben doktori fokozatot, 2004-ben habilitált. Mindemellett 2005 és 2007 között a szegedi rajz tanszék tudományos főmunkatársa. Nagy Gábor Munkácsy-díjas festőművész a több száz egyéni és csoportos kiállítás mellett, részt vett a Velencei Biennálén, de kiállított az itthoni neves termeken túl számos nemzetközileg meghatározó galériában is. A Vásárhelyi Őszi Tárlat Tornyai-plakettjével és a Magyar Köztársasági Arany Érdemkereszttel is kitüntetett Nagy Gábor számos művészeti szervezet tagja, mint például a MAOE-nek, a Magyar Képző- és Iparművészek Szövetségének vagy a Mednyánszky Társaságnak.

Nagy Gábor: Hommage a Tornyai
2014. olaj. fa. 24×30cm

Nagy Gábor és Nádas Alexandra 2010-ben alapították meg a budapesti NaN-art Rajz- Tanoda és Grafikai Műhelyt, melynek vezetői is. A két művész 2015-ben közösen megkapta a Komárom-megyei Príma-díjat is. Nagy Gábor és Nádas Alexandra 2010-ben alapították meg a budapesti NaN-art Rajz- Tanoda és Grafikai Műhelyt, melynek vezetői is. A két művész 2015-ben közösen megkapta a Komárom-megyei Príma-díjat is.

NAME
1989

4-13

Márai Sándor írja, hogy „a világ megismerése érdekes, hasznos, gyönyörködtető, félelmes vagy tanulságos; önmagunk megismerése a legnagyobb utazás, a legfélelmesebb felfedezés, a legtanulságosabb találkozás.” Ehhez hasonló Carl Gustav Jung megállapítása, miszerint „Önmagunk megismerése kaland, amely váratlan messzeségekbe és mélységekbe vezet.”

Meggyőződése, hogy a ma itt látható alkotások hasonló mélységet tárnak elénk. Egy sejtelmes utazásra hívnak, mely bár elsőre úgy tűnik, hogy térben és időben történik, valójában azonban átlényegített, és az érzelmek terébe vezet be minket.

Gondoljunk csak Nagy Gábor Tiszagáti történetek című sorozatára. Láthatjuk, hogy a természet és ember miként tud egységet alkotni, eggyé válni. Ugyanakkor kirajzolódik az is, hogy gáton, vagy máshol a révnél az emberek találkoznak, beszélgetnek, azaz nemcsak egymás mellett, hanem egymással élnek. Nagy Gábor ezzel mintegy ellentétét képezi annak, amit a városi lét oly sokszor mutat, azaz a festő a valós közelségre ad példát. Míg Lev Tolsztoj úgy fogalmaz, hogy „városban az ember akár száz évet is élélhet úgy, hogy nem veszi észre, hogy már régen meghalt”, addig Nagy Gábor alkotásai bemutatják, hogy volt és van tér és idő, ahol a természet és ember, valamint az ember és ember közötti kapcsolat élő és jelenvaló. Ugyanakkor a művész nem titkolja a természet közeli élet nehézségét, sokszor kilátástalanságát sem, így a képein többször is feltűnő biciklis embereket mintegy a 20. század Sziszüphoszainak is tekinti.

Vagy nézzük meg Nádas Alexandra legújabb sorozatát, a Hordozható azilumot. Az azilum szó jelentése menedék. A bibliai időkben a bűnelkövetők a szent helyeken menedéket nyerhettek. A szent alapjelentése ugyanakkor elkülönített, elkerített, olyan idézőjelbe vett tér, ami mentes a bűntől, így elkülönül a profántól. Nádas Alexandra alkotásain keresztül ehhez az egyéni azilum-kereséshez ad lehetőséget. Művein a gondos kimunkáltság szinte korokon és tereken keresztül vezet a mélybe, a lét kérdéseibe, oda, ahol megszűnik a külső, a mulandó és csak önmagunk maradunk. A művész a reneszánsz megidézésén, majd annak jelzésén keresztül utal a lélekre, s hagyja, hogy a néző dialógust kezdjen, és talán a megválaszolatlant, a lét-kérdést keresse.

Ugyanakkor a csónakok, vagy házak –
úgy, mint sokaknál a nyakláncon hordott
kereszt, vagy másnál az amulett –
kísérik az embert, mintegy
szimbolizálva azt a benső tartalmat,
mely védelmet, biztonságot ad.

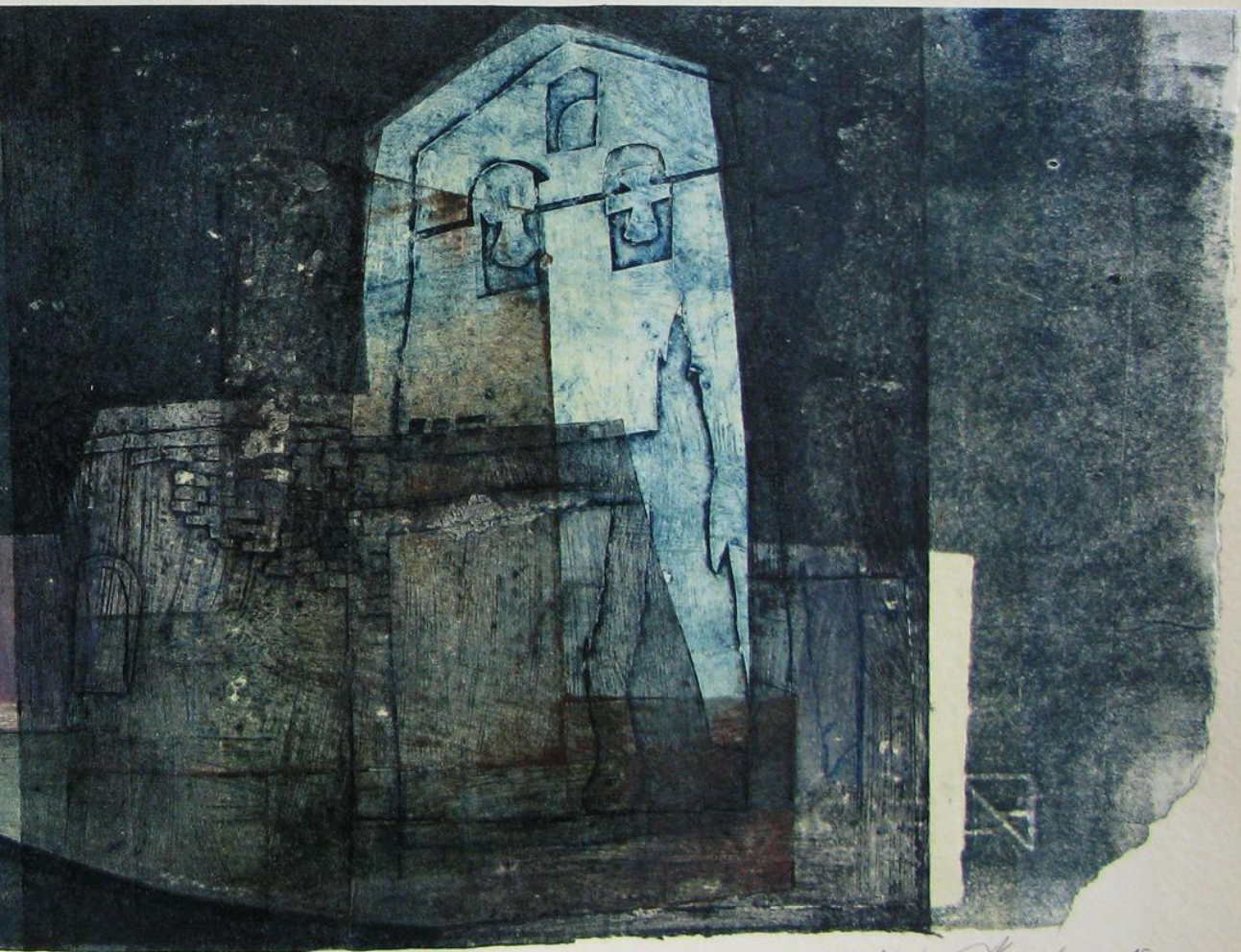

Wise Temple (citi)

Kallagruja

1/1

Nicki Kuanche, 2015.

E két művész alkotásai az igazság, a valóság és a szépség kutatására indíthatnak el minket, valahogy úgy, mint ahogy a német filozófus, Gadamer fogalmaz: „Az igazság elérését nem tűzhetjük ki célul, de keresésénél kevesebbre sem vállalkozhatunk.”

Nathan Aspinwall, 2015

Ahogy Nádas Alexandra alkotásain a ház, a csónak, vagy az oltalmazó kéz mintegy szimbóluma is lehet az otthon, a biztonság vagy a vágyott bizalom jelképének, ugyanúgy Nagy Gábor alkotásain is egy képi elem, a bárány hasonlót üzen. Erről a Munkácsy-díjas alkotó így vall: „Az utóbbi évek vertikális képépítő motívumai között – a Létoszlop, a Fűkatedrálisok, a Tájmeteszetek mellett – megjelent egy tárgyas elem, a »bárány«, amely vágyaim szerint, de történetileg is, a tisztaság, az őszinteség, a szeretet és az áldozatvállalás nemes tartalom hordozója.”

Whaling
Crisp
2013

Dosztojevszkij-t idézve: „Csodálatos, mit művelhet egyetlen napsugár az emberi lélekkel” – vallhatjuk, hogy az alkotásokban elmélyedve nemcsak önmagunk kérdéseivel találkozhatunk, hanem a fent idézett békére törekvés vizuális üzeneteivel is. A figuratív és az absztrakt elemekből építkező alkotások segítségével eljuthatunk a genius loci, azaz a hely szelleméig. A hely szelleme, vagy helyi ihlet; egy bizonyos helyen uralkodó, onnan kisugárzó benyomás, mely eredetileg a régi rómaiaknál valamely ház, vidék vagy térség védő szelleme volt.

Hamvas Béla 1959-ben az Öt génusz című művében így fogalmaz: „A tér és a hely között az a különbség, hogy a térnek száma, a helynek arca van. A tér, ha csak nem kivételes, minden esetben pontos vonalakkal határolható, területe négyzetmilliméterre kiszámítható és alakja körzővel és vonalzóval megrajzolható. A tér mindig geometriai ábra. A hely mindig festmény és rajz, és nincs belőle több, mint ez az egy.” Nagy Gábor és Nádas Alexandra éppen ezt az egyet, a változóban rejlő örök üzenetet keresi. E kutatás eredménye pedig nem más, mint az adott helyek, emberek és tájak mögöttes érzelmének, lelkiületének képi formában történő továbbadása.

Köszönet az alkotóknak, hogy
következetesen felépülő életművükkel,
és e kiállítás által is nemesbítik az
embert. Nádas Alexandra és Nagy
Gábor Megjelölt helyek című kiállítását
Umberto Eco gondolatával nyitom meg:
„Nem biztos, hogy az a fejlődés, ha
mindenáron előre törünk.”

MEGJELÖLT

HELYEK